

„Odpotujta nemudoma! Vilemir te spremi! Janko, ne zabi, da nas izkuša Bog s križi! — Amra . . .“

Žalosten je pristopil Amra. Ležal je tu, ponosni hrast. Žalost, ki polni vsa srca, je delo njegovih rojakov.

„Amra — Prost si, vrni se. — Zanesem se na tvoje viteštvo. Pojdi Janku na roke . . . Skrbi, da se vrne srečno moj Vilemir. — Hočeš?“

Aga je položil roko na srce:

„In kaj zahtevaš za odkupnino, gospod?“

„Prost si — Bog te blagoslovi . . . Šenku se godi slabo, pomagaj Janku . . .“

„Tako mi Boga Čuval bodem mladeniča kot brata.“

Vedno bolj nemiren je postajal Zenon, potegnil je aga strani od postelje, pa vitez je imel še nekaj na srcu. Poklical je Jurota.

„Juro . . . Spremi mladega gospoda v Carigrad. Pot ti je znana, znani običaji. Skrbi za vse, Vilemir je nevešč, varuj ga, Juro. In če najdeš starega gospoda — reci mu, naj se vrne. Turka se ne bojte, ne čakajte, Turk se vrne skozi Ogrsko.“

Potem je pozval — Romano. Zdrknila je k njemu in naslonila roso glavo na njegovo zglavje. Žalostno so ga gledale golobje oči.

„Romana, odštej Vilemirju pet sto zlatov in Janku petdeset.“

Mislila je, da se stricu blede, ker ni slišala njegovih naročil. Stric pa je zašepetal še trudno:

„Bog te blagoslovi, golobica! — Oporoka je v redu, beseda rešena. Boril sem se častno — Zenon, tmina prihaja . . .“

Odbežal je duh . . . Spremljevalka hudih ran, mučna vročica se ga je lotila. Hodil je po dragih krajih domovine, govoril z Jeleno, klical Vilemirja, igral se z Romano. Boril se je s Turki, pel krvave davorije, in hrabil čete . . . Včasih se je izvil izmučenemu truden vzdih: „Katarina!“

Deklica, ki je sedela s Zenonom noč in dan zvesto ob bolniški postelji in mu prekladala z nežno roko obkladke, se je zdržnila ob tem vzdihu. Bil je priča tiho pekoče, skrite rane. In Romana se je spomnila tiste, ki posluša za oknom samostana — in pride glas: Padel je vitez Radivoj — in ji solza zdrkne iz solnčnih oči . . .

Morane črno krilo je velo dolgo nad vitezom junakom. Težki dnovi za nežno Romano, dolge, tužne noči! Noči, ko se oglašajo s presunljivim krikom sove in čuki izza gôr, ko stojé duhovi rajnih sorodnikov pred okni in mamijo bežnega duha s seboj. O neznane groze tihe ure, ko molči navadnega življenja glas in dohajajo mistični pozdravi iz neznanega sveta . . . Svečano tiho je vse — slišen je le utrip tvojega in bolnikovega srca. Lučca brli. Ura tiktaka. Tebi drago bitje, ti sam, se bližaš z vsakim utripom večnosti . . .

O čas, ustavi svoje valove vsaj za trenotek! Smrt, prizanesi! Stvarnik! Gospod! usmiljenje!

(DALJE.)

